

Arrest

nr. 206 391 van 2 juli 2018
in de zaken RvV X en X / VIII

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 november 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 oktober 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissingen van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 25 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat L. RECTOR, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 12 juli 2017 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 12 oktober 2017 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 18 oktober 2017 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.07.2017 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Betrokkenen vroegen op 13.11.2008 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 23.06.2009 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de asielprocedure – namelijk iets meer dan 7 maanden – was zeker ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Op 17.07.2009 diende mevrouw P. een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9ter in. Deze aanvraag werd op 22.11.2010 ongegrond verklaard, haar betekend op 03.12.2010. Op 11.04.2011 diende de hele familie een aanvraag art. 9ter in, dewelke op 30.06.2011 onontvankelijk werd verklaard, hen betekend op 12.07.2011. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd op 29.07.2011, hen betekend op 03.08.2011. Betrokkenen verkozen om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aangezien zij op 27.07.2011 een nieuwe aanvraag art. 9ter hadden ingediend. Deze aanvraag werd op 24.10.2011 in eerste instanties onvankelijk verklaard en betrokkenen werden in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Echter, op 18.04.2012 werd de aanvraag ongegrond verklaard en aan hen betekend op 02.05.2012. Het attest van immatriculatie werd vervolgens ingetrokken en betrokkenen betekenden tevens een bevel om het grondgebied te verlaten. Weer verkozen betrokkenen om geen gevolg te geven aan het dit bevel om het grondgebied te verlaten en sindsdien verblijven zij illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een machtiging tot verblijf. Volledigheidshalve dient er nog gemeld te worden dat betrokkenen op 08.06.2012 een nieuwe aanvraag art. 9ter indienden. Deze werd op 17.07.2012 opnieuw onontvankelijk verklaard, hen betekend op 30.07.2012. Ook nu werd er weer een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Op 07.11.2012 dienden betrokkenen een eerste aanvraag art. 9bis in. Ook deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard en dit op 09.09.2013. Tevens werd er een inreisverbod voor 3 jaar afgeleverd. De onontvankelijke beslissing en het inreisverbod werden hen betekend op 13.09.2013. Tenslotte dienden betrokkenen op 02.05.2014 nog een aanvraag art. 9bis in, dewelke op 28.07.2014 ‘zonder voorwerp’ werd verklaard. Deze beslissing werd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten aan hen betekend op 01.08.2014.

Betrokkenen beweren dat zij ondanks het feit dat hun asielprocedure negatief werd afgesloten, zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging hebben. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij, om hun bewering te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen. De loutere vermelding dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging hebben, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook stellen zij dat het centrum van hun belangen in België ligt en dat zij tal van sociale contacten hebben opgebouwd. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen respectievelijk ruim 27 en 22 jaar in Armenië hebben verbleven. Bijgevolg kunnen hun verblijf in België en opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkenen bij hun asielaanvraag verklaarden dat de ouders, broer en zus van de heer G. en de ouders en zus van mevrouw P. nog in Armenië wonen. Tot slot dient er nog vermeld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de

sociale relaties betekent maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft het feit dat de kinderen in België geboren zijn; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Voor wat betreft de bewering dat het land van herkomst voor de kinderen in feite helemaal vreemd is, dient er gesteld te worden dat betrokkenen niet aannemelijk maken dat hun kinderen geen enkele band met Armenië hebben. Hoewel de kinderen niet in Armenië zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Armenië. Betrokkenen hebben immers de Armeense nationaliteit en zijn in Armenië geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 28 (recht op onderwijs) kan niet weerhouden worden daar van betrokkenen verwacht werd dat zij vrijwillig gevolg dienden te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt immers gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hebben om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienen alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienen zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. Het feit dat de kinderen, ondanks dat zij door de houding van hun ouders illegaal in België verbleven, toch in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hun het recht op onderwijs niet werd onttrokken.

Verder beweren betrokkenen dat de kwaliteit van het onderwijs in Armenië te wensen overlaat en dat de kinderen bijgevolg niet dezelfde kansen op adequate en kwaliteitsvol onderwijs zullen hebben. Ter staving leggen zij een rapport voor Unicef voor. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Dit rapport gaat immers over de algemene toestand van het onderwijs in Armenië maar bewijst niet dat er helemaal geen adequaat en kwaliteitsvol onderwijs zou bestaan. Bovendien verwijst dit rapport naar statistieken van 2003, 2005 en 2008 wat moeilijk als recente gegevens kunnen aanvaard worden. Tevens dient er opgemerkt te worden dat het voorgelegde rapport niet gedateerd is zodat er niet kan uitgemaakt worden van wanneer dit rapport dateert. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat dit rapport ook melding maakt van het feit dat de Armeense overheid de nodige maatregelen neemt om het onderwijs op te waarderen. Betrokkenen leggen geen recente bewijzen voor dat de situatie nog steeds hetzelfde is als de situatie zoals verwezen in het rapport van Unicef.

Ook beweren betrokkenen dat de twee kinderen een taalstoornis zouden hebben, dat het essentieel is dat er een effectieve en doorlopende behandeling gegeven wordt door een logopedist of een gelijk gekwalificeerde en dat de kinderen deze noodzakelijk behandeling niet kunnen ontvangen in Armenië. Ter staving leggen zij een schrijven voor van mevrouw J.G., logopediste, opgesteld op 20.04.2017. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uit het schrijven van mevrouw G. het volgende blijkt: "Ondanks reeds voldoende taalaanbod thuis en op school, hebben beiden nog een taalachterstand in het Nederlands. Vermits uit gesprekken met de ouders blijkt dat ook de taalontwikkeling in de moedertaal niet vlot verloopt, is er een sterk vermoeden van een taalstoornis." en verder: "De logopedie bij [A.] is in januari 2014 opgestart bij een collega uit de groepspraktijk. Ikzelf heb hem in behandeling sinds september 2015. De logopedie bij [M.] is opgestart in september 2016, op aanraden van een klasleerkracht. De ouders geven hen alle mogelijke kansen om het Nederlands zo goed mogelijk te beheersen." Er blijkt

dus slechts een vermoeden van taalstoornis te bestaan en bovendien blijkt uit het schrijven dat het vooral over een taalachterstand betreffende het Nederlands betreft. Wat er ook van zij, betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat een eventuele logopedische behandeling betreffende de moedertaal niet in het land van herkomst kan verkregen worden. De loutere vermelding dat een soortgelijke behandeling niet in Armenië kan verkregen worden volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen beweren tevens dat zij de zorg op zich hebben genomen van mevrouw H. Josephine. Uit een schrijven van mevrouw H. d.d. 13.04.2017 blijkt dat betrokkenen haar op dagelijkse basis helpen met doen van de boodschappen, poetsen, wassen, ect. en dat mevrouw H. dit niet kan vragen van haar kinderen. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen geen medisch attest voorleggen waaruit blijkt dat mevrouw H. mantelzorg zou nodig hebben. Indien dit echter toch zou blijken, kan mevrouw H. een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging en/of -hulp aanbieden en dit in afwachting dat betrokkenen eventueel kunnen terugkeren naar België. Bovendien verklaart mevrouw H. niet concreet waarom haar kinderen niet voor haar zouden kunnen zorgen gedurende de eventuele tijdelijke afwezigheid van betrokkenen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geenzins een gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen sedert november 2008 in België verblijven, dat zij werkwilbig zijn en twee voorstellen tot arbeidsovereenkomst voorleggen, dat zij Nederlandse lessen hebben gevolgd, dat de heer G. een inburgeringscursus maatschappelijke oriëntatie volgde, dat zij een heel aantal sociale bindingen zouden hebben in België en dat zij diverse getuigenverklaringen voorleggen) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Eveneens op 12 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, ten aanzien van elk van verzoekers, beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekers op 18 oktober 2017 ter kennis worden gebracht, luiden op identieke wijze als volgt:

“[...]De heer [Mevrouw],

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij [zij] beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot

verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 28.07.2014, hem [haar] betekend op 01.08.2014.“

Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoekers vragen in twee afzonderlijke verzoekschriften de vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, getroffen ten aanzien van hen beiden, en van het aan elk van hen afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op de vaststellingen dat enerzijds verzoekers gezamenlijk een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben ingediend, die ook heeft geleid tot één enkele beslissing, getroffen ten aanzien van hen beiden, en dat hen twee identieke bevelen om het grondgebied te verlaten werden uitgereikt en anderzijds de beide verzoekschriften een identieke inhoud hebben, is het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen de beroepen – gekend onder de rolnummers 212 745 en 212 747 – samen te behandelen en te berechten.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt ten aanzien van beide beroepen een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op omdat, naar zijn oordeel, verzoekers het wettelijk vereiste belang ontberen.

3.2. In het proces-verbaal van de terechtzitting staat het volgende vermeld:

“De zaken 212 745 en 212 747 (volgnr. 2) worden samen opgeroepen en behandeld.

De verwerende partij doet afstand van de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep die zij heeft aangevoerd in de nota met opmerkingen”.

3.3. Gelet op bovenstaande, dient de Raad niet langer te antwoorden op de excepties van onontvankelijkheid van het beroep.

4. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

4.1. Verzoeker voeren, in wat kan worden beschouwd als een enig middel, een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 3 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoekers verstrekken, behoudens voor wat betreft hun personalia, volgende identieke toelichting bij het middel:

[...]

1. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

[...]

2. Normalerweise dient de aanvraag tot een machtiging tot verblijf in BELGIË door de vreemdeling te worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Hierop werd echter een uitzondering voorzien: Een vreemdeling die zich in buitengewone omstandigheden bevindt, kan vanuit zijn verblijfplaats in BELGIË een machtiging tot verblijf aanvragen.

De Raad van State heeft bij arrest nr. 73.025 van 9 april 1998 bepaald dat de buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht dienen te zijn.

De buitengewone omstandigheden dienen evenmin onvoorzienbaar te zijn geweest (RvS 6 januari 2000, nr. 84.5716, Rev. Dr. Étr. 2000, 278).

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal en zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan worden gerepatriëerd (RvS 3 oktober 2001, nr. 99.242, Rev. Dr. Étr. 2001, 500).

'Buitengewoon' moet worden begrepen als een synoniem van 'uitzonderlijk' (RvS 11 juli 1996, nr. 60.962, T. Vreemd. 1997, 385).

De buitengewone omstandigheden dienen het de vreemdeling niet noodzakelijk onmogelijk, maar minstens bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten om aldaar de bewuste machtiging aan te vragen (RvS 11 juli 1996, nr. 60.962, T. Vreemd. 1997, 385; RvS 28 juni 2002, nr. 108.561, T. Vreemd. 2003, 376).

3. De gemachtigde (de staatssecretaris) bepaalt op discretionaire wijze of de vreemdeling in kwestie zich in een dergelijke buitengewone omstandigheid bevindt.

Bij het nemen van zijn beslissing dient hij evenwel rekening te houden met een aantal wettelijke bepalingen, verdragsbepalingen, alsook beginselen (van behoorlijk bestuur).

Verzoeker is van oordeel verweerster nagelaten heeft zulks te doen.

4. Zo kan verweerster niet redelijk voorhouden dat de banden die verzoeker en zijn gezin hier in BELGIË, hebben opgebouwd minderwaardig zouden zijn aan de banden die zij hebben met hun thuisland ARMENIË.

Het klopt dat verzoeker en zijn echtgenote respectievelijk 27 en 22 jaar in ARMENIË verbleven alvorens naar BELGIË te komen.

Ondertussen verblijven zij echter al ruim 9 jaar in BELGIË. Het is ontegensprekelijk hier dat hun sociale leven zich afspeelt. Bewijzen daarvan werden aan hun regularisatieaanvraag gevoegd.

Beide kinderen, A. en M., zijn bovendien in BELGIË geboren. Zij zijn nog nooit in hun leven een dag in ARMENIË geweest.

Ondertussen zijn ze respectievelijk 8 en 6 jaar oud. Al hun vriendjes, al hun vertrouwenspersonen, heel hun leefwereld, etc. bevinden zich in BELGIË. Bewijzen daarvan werden aan hun regularisatieaanvraag gevoegd.

5. Daarnaast is het frappant hoe verweerster het argument van verzoeker dat er onvoldoende adequaat onderwijs aanwezig is in ARMENIË gewoonweg langs zich neerlegt, dit geheel in strijd met het belang van de kinderen en hun recht op adequaat onderwijs.

De rapporten die verzoeker aan zijn regularisatieaanvraag voegde liegen er niet om : Het zal heel moeilijk, zelfs haast onmogelijk worden om de kinderen gepast en adequaat onderwijs te laten volgen in ARMENIË. Dit geldt eens te meer nu beide kinderen te kampen hebben met taal- en leerstoornissen..

6. Om te verantwoorden dat zij geen rekening houdt met de taal- en leerstoornissen van de kinderen, verwijst verweerster naar het feit dat in het attest van de logopediste van de kinderen vermeldt staat dat er een sterk 'vermoeden' van taalstoornis is bij de kinderen, als zou het niet vaststaan dat de kinderen logopedische behandeling noodzakelijk.

Het attest dat inzake werd toegevoegd aan de aanvraag, is echter duidelijk : Beide kinderen hadden problemen op school en werden door de leerkrachten doorverwezen naar een logopedist. Alen in al sinds januari 2014 in behandeling. M. al sinds september 2016. Beide kinderen worden intensief opgevolgd. Beiden gaan ze 2 maal per week naar de logopedist. Deze opvolging is noodzakelijk. De problemen stellen zich niet alleen voor het Nederlands, doch ook voor de moedertaal van de kinderen.

Bij de aanvraag werd bewijs gevoegd van het feit dat er onvoldoende opvolging is in ARMENIË van kinderen die met gelijkaardige problemen kampen.

Louter volledigheidshalve heeft de logopediste die de kinderen begeleidt per 14 november 2017 een nieuwe verklaring opgesteld. Dit ter aanvulling van de verklaring die werd gevoegd bij de regularisatieaanvraag. Hierin verduidelijkt zij dat de kinderen wel degelijk te kampen hebben met een taalstoornis en dat er dus meer aan de hand is dan enkel een vermoeden :

« A. en M. zijn beiden bij mij in behandeling omwille van een taalachterstand. (dit was tot juni 2017, sinds toen heeft een collega uit de praktijk de behandeling overgenomen)

(...)

N.B. Op heden (14/11/2017) is er een diagnose ontwikkelingsdysfasie gesteld door vzw KIDS. Dit is een ernstige taalstoornis die nog extra bemoeilijkt wordt door het feit dat A. meer talen spreekt. Deze stoornis vereist constante opvolging en begeleiding. »

Het is dus niet zo dat het probleem zal verdwijnen wanneer de kinderen naar ARMENIË zullen terugkeren, in tegendeel. In feite in het probleem nog groter dan aanvankelijk aangenomen.

Bovendien zal hun behandeling door een terugkeer naar ARMENIË minstens tijdelijk onderbroken worden, wat volgens de artsen nefast zal zijn voor hun taalontwikkeling.

Verzoeker voegt aan onderhavig verzoekschrift ook kopie van de verschillende verslagen die er doorheen de jaren werd opgesteld inzake de taalstoornissen van de kinderen.

7. Bij de regularisatieaanvraag voegde verzoeker tenslotte bewijs van het feit dat hij en zijn gezin instaan voor de zorg van een Belgische dame, mevrouw H.J..

Zij verzorgen haar, doen de boodschappen voor haar, doen haar huishouden etc.

In tegenstelling tot wat verweerster voorhoudt in haar beslissing, heeft deze dame wel degelijk mantelzorg nodig. Bij onderhavig verzoekschrift voegt verzoeker een dokterattest waarin dat wordt bevestigd.

C. Schending van het rechtszekerheids-, vertrouwens- en gelijkheidsbeginsel

*1. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315).*

De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen. (RvS 28 januari 2008, nr. 179021)

2. De instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en het (destijds zo goed als) nieuwe artikel 9bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'Accès au Territoire, le Séjour, l'Etablissement et l'Eloignement des Etrangers bevatte naast tijdelijke criteria ook permanente criteria (zoals langdurige (asiel)procedures en prangende humanitaire situaties) op basis waarvan een regularisatie kon worden bekomen.

Tijdens haar ambtstermijn bevestigde het kabinet van mevrouw DE BLOCK, na de vernietiging van de instructie, dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 zouden blijven gelden voor wie eraan voldeed.

Dit zou zo zijn totdat er een nieuw regularisatiebeleid (met nieuwe criteria) werd bekend gemaakt.

Tot op heden is er nog geen nieuw beleid bekend gemaakt. Ook het kabinet van de heer FRANCKEN heeft tot op heden geen uitspraak gedaan omtrent een nieuw regularisatiebeleid.

Aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid werd bevestigd dat zij de criteria zou blijven toepassen, mag aldus verwacht worden dat iedere aanvraag tot regularisatie wordt beoordeeld rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies van 19 juli 2009.

Anders bepalen zou leiden tot willekeur.

Ondanks het feit dat iedere aanvraag tot regularisatie individueel dient onderzocht te worden en de toekenning van een verblijfsrecht een gunst en geen recht is, dient duidelijkheid nagestreefd te worden.

De bevestiging van toepassing van de criteria door het kabinet DE BLOCK en de directie van verweerster en navolgend het stilzwijgen van het kabinet FRANCKEN schept rechtmatige verwachtingen bij de rechtsonderhorigen.

Een bestuur dient, overeenkomstig het vertrouwens-, rechtszekerheid- en gelijkheidsbeginsel, de bij de rechtsonderhorigen gewekte rechtmatige verwachtingen te honoreren.

3. De situatie van verzoeker is niet geheel in overeenstemming met één van de situaties beschreven in de regeringsinstructie, doch vindt aansluiting bij meerdere criteria die langdurige procedures en een langdurig ononderbroken verblijf als maatstaf vooropstellen.

De integratie van verzoeker en zijn gezin is ontstaan in een langdurige periode van legaal, dan wel gedoogd verblijf.

Verzoeker en zijn gezin hebben voor wat betreft hun integratie, gehandeld als zorgvuldige personen.

Zij hebben louter gebruik gemaakt van de mogelijkheden die de Belgische autoriteiten hen aanboden. Op geen enkel moment hebben zij van deze mogelijkheden misbruik gemaakt. Dit heeft bij verzoeker en zijn gezin redelijkerwijze de verwachting geschept dat er een mogelijkheid bestaat dat zij hun leven verder kunnen uitbouwen in BELGIË. Indien zij naar hun land van herkomst moeten terugkeren, zal dit ontegensprekelijk een impact hebben op hun integratieproces, hetgeen dan op zijn beurt weer tot gevolg heeft dat de kans dat verzoeker en de kinderen ooit een verblijfsrecht bekomen, drastisch afneemt. Desalniettemin oordeelde verweerster dat er geen rekening kan worden gehouden met het feit dat zij al bijna 9 jaar op het Belgische grondgebied verblijven. Het stellen dat dit geen buitengewone omstandigheden meer zou zijn – zelfs zonder aan te geven wat dan wel als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd – maakt ontegensprekelijk een schending uit van het vertrouwens-, rechtszekerheid- en gelijkheidsbeginsel.

D. Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

1. Iedereen heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat volgens het Hof de zinsnede "noodzakelijk in een democratische samenleving" betekent dat een inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd.

Op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 E.V.R.M., moet dan ook een afweging worden gemaakt tussen enerzijds de motieven van de weigeringsbeslissing of verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de beslissing of maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin (Nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854 e.v.; zie ook Raad van State, 13.02.1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p. en Raad van State, 25.06.1992, nr. 39.848, Arr. R.v. St., 1992, z.p.).

Er moet dus worden nagegaan of de inmenging in het privé levensnoodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de fair balancetoets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, par. 76).

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de verwijdering en de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

2. Verweerster heeft in haar beslissing geenszins een afdoende afweging doorgevoerd tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving en anderzijds het recht op een privé en familieleven in hoofde van verzoeker.

Verzoeker meent dat er sprake is van een onevenwicht en wel omwille van dezelfde redenen die hij heeft aangegeven onder punt VI.B.

E. Schending van artikel 3 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind

Verder worden ook artikelen 3 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind geschonden door verweerster.

Artikel 3 Kinderrechtenverdrag stelt het volgende: "Als openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen maatregelen nemen betreffende kinderen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Er moet bij het nemen van beslissingen met andere woorden rekening worden gehouden met het hoger belang van het kind en zijn welzijn.

Aangezien de kinderen minderjarig zijn, diende verweerster bij het nemen van haar beslissing ontegensprekelijk dit hoger belang van het kind in rekening te brengen.

Echter werd het hoger belang van het kind onvoldoende in rekening gebracht bij het afwegen en het nemen van de beslissing.

Ook schendt verweerster artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag dat voorziet in het recht voor elk kind op gepast, adequaat en degelijk onderwijs.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerster geen onderzoek heeft gedaan naar de mogelijkheden van verzoeker om in ARMENIË dergelijk gepast, adequaat en degelijk onderwijs te krijgen. Verweerster stelt louter dat verzoeker niet heeft aangetoond dat er geen gepaste vorm van onderwijs beschikbaar is in zijn land van herkomst.

Het moge duidelijk zijn dat een dergelijke argumentatie, waarbij de bewijslast volledig op verzoeker wordt geplaatst, niet volstaat, zeker niet nu uit de stukken die verzoeker aan huidig verzoekschrift voegt dat het onderwijssysteem in ARMENIË inderdaad ernstige gebreken voltooid.

Artikel 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind bepaalt het volgende:

"Het kind heeft recht op onderwijs. Basisonderwijs is voor ieder kind gratis en verplicht. De overheid zorgt ervoor dat het voortgezet - en beroepsonderwijs toegankelijk is voor ieder kind, in overeenstemming met zijn of haar leerniveau. De overheid pakt vroegtijdig schooluitval aan. De handhaving van de discipline op school moet de menselijke waardigheid en kinderrechten respecteren. Internationale samenwerking is nodig om analfabetisme te voorkomen."

Elk kind heeft met andere woorden recht op een adequate opleiding.

Uit onderzoek is gebleken dat de kwaliteit van het onderwijs in ARMENIË te wensen overlaat.

Uit de enkele stukken die verzoekers bij deze aanvraag voegen, blijken alvast de volgende problemen:

- *Weinig budget voor onderwijs,*
- *Slecht onderhouden scholen,*
- *Weinig faciliteiten,*
- *Kostelijkheid van het onderwijs,*
- *80% van de kleuters gaat niet naar de kleuterschool,*
- *Hoog percentage drop-outs,*
- *16% van de tieners gaat niet naar de middelbare school,*
- *Exclusie van kinderen met leerproblemen,*
- *Slecht opgeleide leerkrachten,*
- ...

De kinderen van verzoekers zullen met andere woorden in ARMENIË niet dezelfde kansen op adequate en kwaliteitsvol onderwijs hebben, zeker niet gelet op hun taal- en leerstoornissen.

F. Schending van het motiveringsbeginsel

Daarnaast is er schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht voorzien in bovengenoemde bepalingen heeft tot doel de vreemdeling in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dus de beslissing op een afdoende wijze te motiveren (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De materiële motiveringsplicht houdt dan weer in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven.

Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Dat verzoeker via huidig middel de schending van zowel de uitdrukkelijke als de materiële motiveringsplicht inroept.

Gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden is duidelijk dat de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

De bestreden beslissing schendt echter artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Verzoeker verwijst integraal naar hetgeen uiteen werd gezet onder de vorige middelen. De inhoud hiervan dient onder dit middel als hernomen te worden beschouwd.

Uit hetgeen uiteen werd gezet blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

“De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen.” (R.v.St. 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519) Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële

vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden.

G. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert verder dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

2. Hierboven werd reeds uiteengezet dat verweerster, ten onrechte geen rekening houdt met

- Het langdurig verblijf van verzoeker en zijn gezin op het Belgische grondgebied,
- Hun integratie,
- Het feit dat zij hier aan het werk kunnen gaan,
- Het feit dat verzoeker en zijn gezin de mantelzorg waarnemen voor een Belgische dame, mevrouw H.J.
- Het feit dat hun kinderen heel hun leven doorbrachten op het Belgische grondgebied,
- Het feit dat de kinderen leer- en taalstoornissen hebben die niet op een even kwaliteitsvolle manier kunnen worden opgevolgd in ARMENIË,
- Het feit dat de kinderen in ARMENIË geen adequaat onderwijs zullen kunnen volgen, zeker niet nu zij leiden aan taal- en leerstoornissen die een bijzondere aanpak vereisen, en
- Het feit dat zij in ARMENIË nergens terecht kunnen

Indien verweerster op zorgvuldige wijze het verzoekschrift van verzoeker en zijn echtgenote zou hebben gelezen en de daarbij gevoegde stukken zou hebben bestudeerd, had zij ontegensprekelijk vastgesteld dat zij zich wel degelijk in buitengewone omstandigheden bevinden die rechtvaardigen da zij hun aanvraag tot machtiging tot verblijf tot meer dan 3 maanden in België indienen.

Toch besluit verweerster tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten...

3. Verweerster heeft in strijd met het zorgvuldigheidbeginsel nagelaten om dit alles in rekening te brengen.

H. Schending van het redelijkheidsbeginsel

1. Elke discretionaire bevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

2. Verweerster heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door (de samenloop) van de omstandigheden te negeren en alsnog te besluiten tot de onontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag van verzoeker en de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten.

VII. NIETIGVERKLARING VAN HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Gelet op het voorgaande, kan niet anders worden besloten dan dat verweerster de regularisatieaanvraag van verzoeker ten onrechte afwees als zijnde ongegrond, reden waarom ook het navolgende bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd. [...]

4.2. Voor wat betreft de draagwijdte van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan worden verwezen naar wat verzoekers hierover hebben uiteengezet in hun verzoekschriften. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen in casu zijn voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Verzoekers tonen niet aan dat de motieven die figureren in de bestreden beslissingen hen niet zouden toelaten hun rechten van verdediging te laten gelden. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet. Het middel wordt verder behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht waarvan verzoekers eveneens de schending hebben opgeworpen in hun verzoekschrift.

Voor wat betreft de draagwijdte van de materiële motiveringsplicht en van de andere in het middel opgeworpen geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur en bepalingen kan eveneens worden verwezen naar wat verzoekers hierover hebben uiteengezet in hun verzoekschriften.

4.3. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

4.4. Verweerder oordeelde in casu dat de aanvraag onontvankelijk is omdat de door verzoekers aangebrachte elementen niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft voor elk van de aangehaalde elementen aangegeven waarom ze niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden beschouwd. Daarmee heeft hij voldaan aan de motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vereist niet dat hij in een beslissing dient te duiden wat wel kan worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid.

4.5. Met hun theoretische uiteenzetting in hun verzoekschriften aangaande het begrip *“buitengewone omstandigheden”*, tonen verzoekers niet aan dat verweerder dit begrip in concreto zou hebben miskend.

4.6. Verzoekers benadrukken hun banden met België die zij gedurende een verblijf van negen jaar alhier hebben opgebouwd. Zij betogen dat het niet redelijk is voor te houden dat deze banden minderwaardig zouden zijn aan deze die zij hebben met hun thuisland. Verzoekers kunnen echter de eerste bestreden beslissing niet meer laten zeggen dan wat ze zegt. Hierin kan niet worden gelezen en hieruit kan evenmin worden afgeleid dat de verwerende partij verzoekers' banden met België minderwaardig acht. De verwerende partij heeft slechts nagegaan of de banden met België een buitengewone omstandigheid vormen die verzoekers toelaat hun aanvraag om verblijfsmachtiging om humanitaire redenen in België in te dienen. Verzoekers brengen niets in tegen de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat zij respectievelijk ruim 22 en 27 jaar in hun herkomstland hebben verbleven, ten opzichte van een verblijf van negen jaar alhier. Verzoekers brengen evenmin iets in tegen de vaststelling in de eerste bestreden beslissing, *“Wat betreft het feit dat de kinderen in België geboren zijn; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.”* Verzoekers gaan ook niet in op de vaststelling dat uit hun asielaanvragen blijkt dat hun ouders en broers/zussen nog in Armenië verblijven. Bovendien werd in de eerste bestreden beslissing terecht gesteld dat het langdurig verblijf in België en de opgebouwde integratie niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze stelling is immers in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, RvS 8 januari 2015, nr. 11.008 (c), RvS 17 november 2016, nr. 12.210 (c)). Verzoekers tonen niet aan waarom omtrent de elementen van verblijf en integratie in hun geval in andersluidende zin dan voormelde vaste rechtspraak van de Raad van State dient te worden geoordeeld. Zo tonen zij geenszins concreet aan waarom het voor hen omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit hun land van herkomst in te dienen. Verzoekers betogen weliswaar dat een terugkeer naar hun herkomstland een impact zal hebben op hun integratieproces, doch de Raad ziet niet in hoe dit het geval zou zijn. Verzoekers' opgebouwde integratie en banden met België houden niet op te bestaan door een tijdelijke terugkeer naar hun herkomstland om aldaar een verblijfsaanvraag te initiëren en het staat hen nog steeds vrij deze elementen aan te voeren in het kader van een aanvraag om verblijfsmachtiging die in het land van herkomst wordt ingediend. Hun betoog dat hun kans om ooit een verblijfsrecht te verwerven hierdoor drastisch zal afnemen, betreft niet meer dan een louter hypothetische en ongestaafde bewering. Het gegeven dat zij geen misbruik zouden hebben gemaakt van de door de Belgische autoriteiten aangeboden mogelijkheden, maakt niet dat een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen zeer moeilijk, dan wel onmogelijk zou zijn.

4.7. Verzoekers benadrukken de situatie van hun minderjarige kinderen, wier leefwereld zich volledig in België situeert. Verzoekers gaan echter niet concreet in op de motieven die hierover figureren in de eerste bestreden beslissing, met name dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de kinderen, via hun ouders, geen enkele band hebben met Armenië en dat ervan uit kan worden gegaan dat de kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur werden bijgebracht. Verzoekers wijzen erop dat al de vrienden van hun kinderen in België verblijven, doch in deze kan worden verwezen naar het gestelde in punt 4.6. Het enkele gegeven dat verzoekers tijdelijk dienen terug te keren naar hun herkomstland om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen, houdt niet in dat de vriendschapsbanden in België ophouden te bestaan.

4.8. Verzoekers herhalen verder het argument inzake de scholing van hun kinderen, doch andermaal dient de Raad op te merken dat verzoekers niet concreet ingaan op de motieven die dienaangaande in de eerste bestreden beslissing figureren. Zo brengen verzoekers niets in tegen de motieven in de eerste bestreden beslissing dat niet blijkt dat er geen scholing kan worden verkregen in het herkomstland, noch dat de kinderen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeven die niet is te vinden in het herkomstland. Wat betreft de kwaliteit van het onderwijs in Armenië stelde verweerder dat het door verzoekers overgemaakte rapport slechts handelt over een algemene toestand van het

onderwijs in Armenië, doch niet bewijst dat er aldaar helemaal geen adequaat en kwaliteitsvol onderwijs zou bestaan. Verder stelde verweerder dat het rapport – dat niet gedateerd is – slechts verwijst naar statistieken van 2003, 2005 en 2008, die bezwaarlijk als recente gegevens kunnen worden aanvaard, waarbij verzoekers geen recente bewijzen voorleggen dat de situatie nog steeds hetzelfde is als de situatie zoals omschreven in het betreffende rapport. Er wordt ten slotte ook aangegeven dat het rapport tevens melding maakt van het feit dat de Armeense overheid de nodige maatregelen neemt om het onderwijs op te waarderen. De loutere overtuiging van verzoekers dat het onderwijs in Armenië wel degelijk ondermaats is, volstaat niet om de eerste bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Verzoekers verwijzen opnieuw naar de inhoud van het bij hun verblijfsaanvraag gevoegde rapport, doch het volstaat niet de elementen van hun verblijfsaanvraag opnieuw te herhalen. Het komt aan verzoekers toe concreet in te gaan op de motieven van verweerder dienaangaande, quod non in casu. Waar verzoekers nog betwisten dat de bewijslast inzake het gebrekkige onderwijs in Armenië bij hen dient te liggen, wijst de Raad erop dat het wel degelijk aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging om humanitaire redenen toekomt deze aanvraag afdoende te stofferen. Het is wel degelijk aan verzoekers om voldoende duidelijk aan te geven waaruit de buitengewone omstandigheden bestaan en deze met minstens een begin van actueel bewijs te ondersteunen, waarbij verweerder geen eigen onderzoek dient te voeren om de leemten in de bewijsvoering aan te vullen. Dergelijke plicht kan ook niet worden afgeleid uit de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag. Het belang van het kind noch het recht op onderwijs vereisen van de verwerende partij dat ze zou nagaan hoe het actueel gesteld is met de kwaliteit van het onderwijs in Armenië, laat staan dat een eventuele mindere kwaliteit aldaar een buitengewone omstandigheid zou uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzen nog naar “stukken die [zij] aan huidig verzoekschrift [voegen]”, waaruit naar hun oordeel blijkt dat het onderwijssysteem in Armenië ernstige gebreken vertoont, doch de Raad kan enkel vaststellen dat verzoekers aan hun verzoekschriften geen stukken hebben toegevoegd inzake het onderwijssysteem in Armenië.

4.9. Wat betreft de taalstoornis van de kinderen, herhalen verzoekers hun overtuiging dat wel degelijk duidelijk is dat hiervan sprake is, waarbij opvolging – die volgens verzoekers niet voldoende aanwezig is in Armenië – noodzakelijk is. Uit een lezing van verzoekers' verblijfsaanvraag en meer specifiek het daarbij gevoegde stuk 28 blijkt dat logopediste J.G. aangaf dat er sprake is van een taalachterstand in het Nederlands, dat de taalontwikkeling ook in de moedertaal niet vlot verloopt en dat er een sterk vermoeden van een taalstoornis is waarvoor later nog zal getest worden. Andere stukken omtrent de taalstoornis van de kinderen werden niet neergelegd. Verweerder stelde derhalve in de eerste bestreden beslissing op terechte wijze dat er vooreerst slechts sprake is van een “sterk vermoeden van een taalstoornis” en dat verzoekers bovendien geen enkel bewijs voorleggen van de bewering dat een eventuele logopedische behandeling niet in het herkomstland kan worden verkregen. Verzoekers poneren dat bij hun aanvraag wel degelijk het bewijs werd gevoegd dat er onvoldoende opvolging is in Armenië, doch deze bewering vindt geen steun in het administratief dossier waarin zich de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging bevindt alsook de stukken die deze aanvraag ondersteunden. Verzoekers verwijzen in hun verzoekschriften naar bijkomende rapporten van de logopediste, die zij bij hun verzoekschrift voegen (stukken 5 en 6), doch in deze dient de Raad op te merken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de eerste bestreden beslissing geen rekening houden met deze rapporten, die verzoekers thans voor het eerst voegen bij hun verzoekschrift. Verzoekers kunnen zich derhalve niet dienstig beroepen op voormelde rapporten om de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing aan te tonen (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat de gevoegde rapporten van de logopedisten – en dus niet artsen – K.T. en J.G., die bovendien niet zijn ondertekend, ook geen uitspraak doen over een eventuele beschikbaarheid van de noodzakelijke opvolging in Armenië. Verzoekers tonen derhalve niet aan dat verweerder de aangevoerde taalstoornissen incorrect heeft beoordeeld.

4.10. Rekening houdend met het gestelde in punt 4.7. tot en met punt 4.9., tonen verzoekers niet aan dat “het hoger belang van het kind onvoldoende in rekening [werd] gebracht”.

4.11. Wat betreft de zorg voor mevrouw J.H., brengen verzoekers niets in tegen de vaststelling dat geen medisch attest voorligt waaruit blijkt dat eerstgenoemde mantelzorg nodig heeft. Verzoekers voegen dergelijk medisch attest weliswaar voor het eerst bij hun verzoekschrift, doch in deze kan worden verwezen naar het gestelde in punt 4.9., waarin reeds werd vastgesteld dat de Raad de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. Bovendien laten verzoekers het motief in

de eerste bestreden beslissing, dat mevrouw J.H. in afwachting van een eventuele terugkeer van verzoekers naar België een beroep kan doen op verschillende diensten van thuisverpleging en/of -hulp, volledig onbesproken. Ook dit motief blijft derhalve overeind.

4.12. Waar verzoekers een uitgebreide uiteenzetting inzake de vernietigde instructie van 19 juli 2009 ontwikkelen, volstaat het vast te stellen dat zij zich hier in hun verblijfsaanvraag geenszins op hebben beroepen. Zij kunnen derhalve niet de verwachting koesteren dat verweerder zou voorzien in een motivering dienaangaande in de eerste bestreden beslissing. Er kan ook niet worden ingezien waarom *“verwacht [kan] worden dat iedere aanvraag tot regulatie wordt beoordeeld rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies van 19 juli 2009”*. Louter volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat voormelde instructie door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 werd vernietigd, zodat deze met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verdwenen. Verzoekers kunnen zich hier derhalve niet langer op beroepen. Publieke verklaringen van staatssecretarissen dat de betrokken instructie alsnog zal worden toegepast, kunnen niet leiden tot een andersluidend oordeel. Uit een praktijk en verklaringen contra legem kunnen geen rechtmatige verwachtingen worden geput. De Raad niet kan toelaten dat, zij het middels een instructie, dan wel middels intentieverklaringen van beleidsverantwoordelijken, bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of dat vrijstelling wordt verleend van de in dit artikel opgenomen verplichting om aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die verhinderen dat de aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit het land van herkomst wordt ingediend. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009 of welke andere gelijkaardige instructie dan ook. Hieruit kan geen rechtsmiddel worden geput om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). De door verzoekers opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur kunnen niet contra legem werken.

4.13. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoekers de schending van deze verdragsbepaling als dusdanig niet hebben aangevoerd in hun verblijfsaanvraag. Verzoekers kunnen dan ook bezwaarlijk een afweging in dit opzicht verlangen. Alleszins is de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst – waarnaar de eerste bestreden beslissing diverse malen verwijst –, dit om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen, geenszins strijdig met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Ook het EHRM heeft in deze aangegeven dat staten in beginsel het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland, waarbij ze niet verplicht zijn om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 9 oktober 2012, Djokaba Lambi Longa t. Nederland). Verzoekers tonen niet aan waarom er in hun geval in andersluidende zin dient te worden geoordeeld. De sociale bindingen met België die verzoekers zouden hebben ontwikkeld vanaf hun aankomst in België zijn niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor hun privéleven de positieve verplichting voortvloeit hen hier te lande het verblijf toe te staan, minstens hen toe te laten een aanvraag om verblijfsmachtiging alhier in te dienen. Verzoekers tonen niet aan dat er wel degelijk sprake is van dergelijke omstandigheden. Door verder een theoretische uiteenzetting aangaande artikel 8 van het EVRM te verschaffen en te poneren dat er sprake is van een onevenwicht in de belangenafweging, tonen verzoekers ook niet aan dat verweerder de sociale relaties op disproportionele wijze heeft afgewogen ten opzichte van het algemeen belang.

4.14. Wat betreft de afsluitende overwegingen inzake het motiveringsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, waarbij verzoekers aangeven dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende en naar behoren is gemotiveerd, dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met de door hen aangevoerde buitengewone omstandigheden en dat verweerder kennelijk onredelijk is tewerk gegaan bij het beoordelen van de door hen aangevoerde buitengewone omstandigheden, wijst de Raad erop dat hierboven reeds is gebleken dat verweerder deze omstandigheden heeft beoordeeld, waarbij verzoekers de incorrectheid of onzorgvuldigheid van deze beoordeling niet aantonen. Het is niet omdat de aangevoerde elementen niet als buitengewone omstandigheden worden beschouwd dat er geen rekening mee werd gehouden. Met de oplistings van de elementen die hun zaak kenmerken en hun overtuiging dat zij wel degelijk buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben laten gelden, tonen verzoekers niet aan dat verweerder op kennelijk

onredelijke of onzorgvuldige wijze is tewerk gegaan bij de beoordeling ervan, noch dat hij hierbij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou hebben miskend. Verzoekers' overtuiging geeft weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

4.15. Wat betreft de bevelen om het grondgebied te verlaten, stellen verzoekers: *“gelet op het voormelde, kan niet anders worden besloten dan dat verweerster de regularisatieaanvraag van verzoek(st)er ten onrechte afwees als zijnde ongegrond, reden waarom ook het navolgende Bevel om het Grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd”*. De Raad merkt hierbij vooreerst op dat de eerste bestreden beslissing een onontvankelijkheidsbeslissing betreft, zodat geen sprake is van een afwijzing *“als zijnde ongegrond”*. Losstaand van de vaststelling dat voormelde uiteenzetting ook geenszins een afzonderlijk middel ten aanzien van de bevelen om het grondgebied te verlaten uitmaakt – wat zich nochtans opdringt, aangezien deze beslissingen zowel juridisch als feitelijk zijn te onderscheiden van de onontvankelijkheidsbeslissing – wijst de Raad erop dat hierboven reeds is gebleken dat verzoekers de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing niet aantonen. Verzoekers' betoog kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, worden de vorderingen tot schorsing, als accessorium van de beroepen tot nietigverklaring, samen met de beroepen tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers 212 745 en 212 747 worden gevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA